

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od pozwanej K. M. na rzecz powódki M. K. kwotę 7338,38 złotych, oddalił powództwo w pozostałej części oraz orzekł o kosztach procesu.

Powyższy wyrok w części uwzględniającej powództwo zaskarżyła apelacją pozwana, podnosząc następujące zarzuty:

- naruszenia art. 415 w związku z art. 6 k.c. przez przyjęcie, że pozwana nie dołożyła należytej staranności w konserwacji wężyka doprowadzającego zimną wodę do wanny, którego pęknięcie spowodowało szkodę u powódki i w konsekwencji, że ponosi winę w powstaniu przedmiotowej szkody polegającą na braku odpowiedniej kontroli elementów instalacji hydraulicznej, w sytuacji gdy strona powodowa, którą obciąża ciężar dowodu nie przedstawiła należytych dowodów uzasadniających niedołożenie należytej staranności przez pozwaną;

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez przekroczenie zasad swobodnej oceny dowodów i ocenę materiału procesowego w sposób sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji przyjęcie, że z zasad doświadczenia życiowego wynika, że elementy gumowe parcieją, co świadczy o niedołożeniu należytej staranności przez pozwaną polegającej na braku odpowiedniej kontroli instalacji hydraulicznej oraz przez przyjęcie, że do wykazania winy pozwanej wystarczające są dowody zgromadzone w postępowaniu, zwłaszcza zeznania świadków powołanych przez powoda;

- naruszenie art. 278 § 1 w związku z art. 232 k.p.c. przez przyjęcie, że wykazanie nienależytej staranności przez pozwaną nie wymaga wiadomości specjalnych i powołania przez powoda dowodu z opinii biegłego.

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenie kosztów postępowania przed Sądem II instancji od pozwanego na rzecz powoda według norm przepisanych.

Podczas rozprawy apelacyjnej w dniu 2 czerwca 2014 roku powódka wniosła o oddalenie apelacji pozwanej i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Przystępując do rozważenia zarzutów apelacji trzeba stwierdzić, że podniesiony w jej ramach zarzut naruszenia prawa materialnego jest pozbawiony racji. Wbrew odmiennemu stanowisku zajmowanemu przez skarżącą, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż podstawę odpowiedzialności pozwanej za szkodę stanowi art. 415 k.c., gdyż to właśnie pozwaną jako właściciela lokalu z pewnością obciążał obowiązek utrzymania znajdującej się tam instalacji wodnokanalizacyjnej w należyтым stanie technicznym. Niewątpliwie ciążyła na niej powinność podjęcia działań zmierzających do niedopuszczenia aby stan techniczny lokalu nie pozwalał na jego bezpieczne użytkowanie, w tym także obowiązek dokonywania okresowych przeglądów instalacji wodno-kanalizacyjnej i niezwłocznego usuwania awarii.

Z tych względów zgodzić należy się z oceną Sądu Rejonowego, że pozwana ponosi winę za szkodę powstałą na skutek zalania wodą pomieszczeń należących do powódki. Z okoliczności stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy wynika, że skarżąca nie dochowała należytej staranności wymaganej w danych warunkach w celu zapobieżenia wystąpienia szkody. Jej zachowanie polegające na tym, że w porę nie wymieniła zużytego wężyka nosi znamiona niedbalstwa i w

rezultacie doprowadziło do powstania szkody. Przepisanie określonej osobie niedbalstwa uznaje się za uzasadnione wtedy, gdy osoba ta zachowała się w określonym miejscu i czasie w sposób odbiegający od właściwego dla niej miernika należytej staranności. W realiach przedmiotowej sprawy takie cechy należy przypisać zaniechaniu przez pozwaną sprawdzenia stanu instalacji znajdującej się w jej lokalu. Okoliczności podnoszone przez pozwaną w apelacji, iż nie można przypisać jej winy ponieważ nie mogła przewidzieć pęknięcia wężyka doprowadzającego wodę do wanny, nie znajdują uzasadnienia. Pozwana nie wykazała bowiem, iż dochowała należytej staranności w tym zakresie, choćby powierzając okresową kontrolę sprawności instalacji profesjonalnym podmiotom. W tym kontekście pozbawiona znaczenia dla oceny podstaw odpowiedzialności pozwanej jest akcentowana przez nią kwesta niewyjaśnienia z jakiego powodu uległ pęknięciu wężyk doprowadzający wodę do wanny. Ewentualne stwierdzenie, że przyczyną jego awarii była wada materiałowa, a nie normalne zużycie mogłoby stanowić co najwyżej podstawę roszczenia regresowego w stosunku do producenta lub podmiotu, który wprowadzi go do obrotu, nie uchyla natomiast na odpowiedzialność powódki jako właściciela lokalu. Z tego względu brak było podstaw do dopuszczenia na tę okoliczność opinii biegłego, gdyż ustalenie tego faktu nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z przedstawionych powodów Sąd I instancji nie naruszył również przepisu art. 278 § 1 w związku z art. 232 k.p.c.

Pozbawiony racji jest także zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Rejonowy na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego prawidłowo ocenił wszystkie przeprowadzone dowody uwzględniając przy tym wszelkie towarzyszące ich przeprowadzeniu okoliczności. Należy podkreślić, iż skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o odmiennej ocenie niż ocena Sądu poszczególnych dowodów (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 6 listopada 1998 r., II CKN 4/98, publ. program komp. LEX nr 322031).

Postawienie zarzutu obrazy art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na ogólnym zakwestionowaniu oceny materiału dowodowego, do czego ograniczyła się w apelacji skarżąca, ale na wykazaniu jakie kryteria oceny zostały naruszone przez Sąd przy analizie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłuszne im taką moc przyznając.

Z tych wszystkich powodów Sąd Okręgowy uznał, iż apelacja nie zawiera uzasadnionych zarzutów mogących podważyć stanowisko Sądu Rejonowego, a tym samym jako bezzasadna podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł z mocy art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 100 § 1 k.p.c. z § 6 pkt 4 i § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Na koszty te złożyła się kwota 600 złotych kosztów zastępstwa procesowego.